

PIRMAS SKYRIUS

Kvestai pasitiki tik Kvestais – niekuo kitu.

Tad kai Kvestas – o dargi mama Kvest – liepia man susirai-tyti kaip riestainiui tokio ankštumo spintelėje, kad jei tai būtų ne spintelė, o narvas, nė šuns legaliai į tokį grūsti negalėtum, *tikiu*, jog ji taip liepia ne šiaip sau. Gal bent jau mano būsimoji vagystė tuos nepatogumus keleriopai atpirks.

Jei būčiau paprastas žmogus, kojas dabar jau būtų ištikusi koma. Bet, ko gero, įtemptos mamos lankstumo pratybos buvo skirtos kaip tik tokioms progoms.

Jau kokias tris valandas guliu susilanksčiusi čia, apleistoje kažkokių rūmų kertele, ir žiūrinėju savo fiktyvų instagramą. Per pastaruosius keletą mėnesių paskyrų apie miegamųjų reikalus sekimas tapo didesne priklausomybe už korėjietiškas netflikso dramas.

Kai baterija vidurnaktį smigo iki dvidešimties procentų, teko liautis. Mama perspėjo neišnaudoti telefono menkniekams – jei praleisiu jos žinutę, man šakės. Tad ėmiau nekantriai barbenti pirštinėtais pirštais, kol prašvito ekranas.

KAM: Rozalinai Kvest, kvietimas žaisti

Tik kad ne mamos žinutė. Elektroninis laiškas? Negi galų gale atsiliepė kuri nors iš vasaros sporto stovyklų? Ar gal profesionali rungtynių šokėjų trupė? Prieš kelias dienas vidury nakties keliems universitetams išsiunčiau prašymus dėl vasaros sporto stovyklų. Namie jaučiausi itin vieniša, tad baisiai užsinerėjau bent kelias savaites praleisti kartu su bendraamžiais. Ligi šiol niekas nebuvo atsakęs. Jau ėmiau nerimauti, kad pastebėjo fiktyvius studijų nuorašus, mano paskubom padirbtus ir prikabintus prie prašymų.

Dar man nespėjus atsirakinti ekrano, atėjo ir žinutė. Šįsyk jau iš mamos. Toks įspūdis, kad ji pajuto, ką ketinu skaityti, ir virtualiai sudavė man per nagus.

Tavo ėjimas.

Laiškas palūkės.

Atvožiau spintelės dureles, pirštus užkišusi po apačia ir kilstelėjusi, kad nesugirgždėtų vyriai. Triukas paprastutis, bet jį moku nuo tada, kai dar savo vardo nemokėjau užrašyti. Tada paskubom apsidairiau.

Koridoriuje nė gyvos dvasios. Mama buvo sakiusi, kad ši pusė paprastai tuščia; ji su kitomis tarnaitėmis dažniausiai blizgindavo vazas privačioje galerijoje kitoje pusėje. O čia ir apsauga menkesnė.

Slinkau rūmų kambariais: nepaliestos lovos su baldakimais, apytuštės knygų spintos ir tvarkingi žurnaliniai staliukai. Rami tylą lyg turėtų trikdyti, bet vieniši namai man ne naujiena. Bent trumpam užsimerkusi galėčiau pamanyti esanti mūsų šeimos namuose Andro saloje.

Pagal įsimintus brėžinius nuėjau į antro aukšto gyvenamąsias patalpas, o ten mano akį patraukė išvaizdus bufetas su daugybe įrėmintų nuotraukų. Jokiuose kituose kambariuose nebuvo tokių... asmeniškumų.

Paėmiau tolimiausiaj ̄ rėmelj. Ant raudonų plytų pastato laiptų – švytinčių universiteto studentų būrelis. Apatiniame kamputyje dailiu juodu raštu parašyta: „Pirmieji metai“.

Prisiminimai. Santykiiai. Galėčiau pavogti nuotrauką, bet šių ne. Jei jų norėčiau, reikėtų pačiai užsitarnauti. Nebe namie. Nebe pas mamą.

Net sustingau – kažkoks tylus garsas.

Padėjusi nuotrauką užlindau už sofos. Pritūpusi išsivyniojau savo pasirinktą ginklą. Kvestų giminėje šaunamieji ginklai nepopuliarūs – mes mėgstame tylą. Mama nešiojasi peilį, o, anot jos, močiutė sykį turėjo rinkinį švirksčių su greit veikiančiais migdomaisiais, kuriais žongliruodavusi kaip penkių žvaigždučių restorano šefas prieskoniais.

Įtariau, kad man neužtektų smarvės suvaryti peilį ar adatą į žmogaus kūną, tad pasitelkiau akmenukų – vadinamąją me teorų – apyrankę. Akmenukus lengva užsivynioti ant riešo, o sunkus metalinis vyšnios didumo svambalas apyrankės gale saugiai telpa į magnetinį žiedą ant vidurinio piršto. Ją lengviau prasinešti per patikros punktus negu peilį, o mano rankose toji apyrankė veiksmingumu peiliui, galima sakyti, ir nenusileidžia.

Kažkas artėjo.

Štai jums ir „nėra apsaugos“.

Susigūžusi ir laukdama, kada užmesiu kam ant kaklo savo akmenukų grandinėlę, vos nesuprunkščiau. Ant sofos atlošo liuoktelėjo gražiausia smėlio spalvos kailiuoko Siamo katė. Atrodė, kad ji ką tik letenėlėmis snukutį išsityrynė pelenais. Katė mirktelėjo man gyvomis mėlynomis akimis, tada nušoko ant kilimo ir murkdama ėmė trintis apie kojas.

Užsivyniojusi apyrankę apie ranką pakasiau katytei už ausies. Sumiaukusi ji apsvirtė ant nugaros. Ko gero, visą mėnesį to laukė.

Vaikystėje, kai mama ilgam išvykdavo atlikti užduočių, labai smagiai žiūrėdavau vaizdo dienoraščius apie žmonių auginamus gyvūnus. Tada dar toli gražu nesupratau, kad į mūsų namą gyvenime kojos nekels niekas, kieno gyslomis neteka Kvestų kraujas, net ir gyvūnai.

Siamo katės mėgstamos, nes labai gražios, bet jos labai greitai pasijunta vienišos. Neturėdamos draugijos dažnai miršta gana jaunos. Šių nuošalių namų savininkas tikriausiai per daug nesuko galvos, kad katytei reikia draugo ar draugutės.

Aš ėjau toliau, o katė, džiugiai iškėlusi uodegą, sekė man iš paskos. Bandžiau ją pavyti šalin. Kad ir kokia ji meilutė, keturkojės pagalbininkės man čia dabar tikrai nereikia. Apsisukusi leidausi bėgti. Kitą koridorių nuo paskutinio skyrė stiklinės durys. Skubiai jas uždariau, kad nespėtų prasmukti katė. Ji dar miauktelėjo tokiu širdį veriančiu balsu, bet nusliūkino sau.

Katės nebeliko, aš vėl atidariau duris, kad pro šalį einanti apsauga nepastebėtų, jog kažkas kitaip, nei buvo.

Įsimintas žemėlapis mane atvedė į kambarį su plačiai praskleistomis užuolaidomis. Kenijos žvaigždžių ir mėnulio apšviestas kambarys – iki kaulų smegenų standartinis. Tvarkingi baldai. Skoningas menas ant sienų. Lova, kurioje dar niekieno nemiegota. Vėl vaiduoklių kambarys.

Ant naktinio staliuko – vieniša vaza.

Cianluno laikotarpio porcelianas, maždaug 1740-ieji. Apytikslė vertė – nesvarbi. Vienintelė svarbi suma – toji, kurią mūsų klientas pasiruošęs sumokėti už tai, kad iš konkurentų kolekcijos ją perkeltume į jo. Prieš savaitę vaza buvo eksponuojama privačioje galerijoje kitoje rūmų pusėje.

Tada mama pradėjo dirbti kambarine.

Jai ši užduotis – tarsi dėlionė. Po gabaliuką ji sunešiojo vazos kopijos šukes ir jas sudėjo. Tokiai profei kaip mama sumainyti

originalą su kopija – vienas juokas. Deja, savininkas būgštavo dėl galimos vagystės – ir ne veltui. Apsauga kasdien šukuodavo visą išeinantį personalą. Vazą mama name galėjo nešioti kiek tinkama, bet išnešti jos – niekaip.

Tad pavedė tai man.

Ištraukiau mamos po lova paliktą dėžę. Vidus minkštu pamušalu puikiai tiko smūgiams sušvelninti. Profo patarimas: jei nėra kaip daikto išgabenti nepažeisto, verčiau nė nepradėti.

Pakėlusį vazą išgirdau, kaip joje kažkas subarškėjo. Apvertus man į delną subiro deimantų vėrinėlis. Užverčiau akis. Mama tiek teniso apyrankių turi, kad jei visas užsisegtų, turbūt net iš Marso būtų matyti. Paklausta, kam jai jos, ji gūžteli pečiais: „O ką? Kodėl ne?“

Dėžės šone įkištas lazerinis žymiklis. Nukreipiau spindulį į judesių jutiklį vienoje lango pusėje. Judesių jutikliai įdomūs: juos galima išderinti paprasčiausiu lazeriniu žymikliu už penkis dolerius iš „Amazon“. Jie judesį pajunta tik tuomet, kai kas nors nutraukia juos jungiantį spindulį, tad aš pasirūpinau, kad jiems atrodytų, jog spindulys ir toliau šviečia – lazerinį žymiklį nukreipiau tiesiai į jutiklį, o pati tuo tarpu išsliuogiau lauk. Genialumas paprastume. Būtų buvę sunkiau, jei langus jie būtų užkalę vinimis. *Mažumėlę* sunkiau.

Po maždaug šešiasdešimties sekundžių jau buvau lauke ant palangės kaip mergina-vorė! Įspraudusi dėžę tarp šlaunų buvau vėl beužverianti langą, kai kažkas įlėkė į kambarį.

Kažkas pasiryžęs ištrūkti.

Katė šovė pro mane tiesiai ant pievos. Nušoko, aišku, katiškai. Ačiū Dievui, dar nebuvau atitraukusi lazerio nuo jutiklio, nes antraip būtų buvę prasti popieriai.

Ji miaukė kaip užkerėta, meldė mane nusileisti ir su ja pažaisti. Šitos taip lengvai nenusikratysi, tai jau tikrai.

Uždariusi langą nusliuogiau plytų siena prie vaizdo kameros, nukreiptos į pievą. Dešimt sekundžių, kol ji atsisuks į mane. Subtilumams nėra kada. Išplėšiau didesnę iš dviejų laidų sienoje. Kamera sustojo pusiaukelėje – taip ir stovės, kol kas nors ateis jos pataisyti. Tikiuosi, tai atsitiks, kai mano pėdos jau seniausiai bus ataušusios.

Katė vis dar kniaukė kaip pasiutusi.

– Gerai jau, einu, – tarstelėjau.

Na štai, kalbuosi su katėm. Tik ta vaizdo kamera – mama buvo nusirašiusi kamerų serijos numerius, kad galėtume iš anksto pasiaiškinti tikslias jų funkcijas, – manęs tikrai neišgirs.

Nušokau. Katė vėl ėmė trintis man apie kojas. Kaip galėjau atsispirti? Laisvąja nuo dėžės ranka pakėliau ją ir prisispaudžiau prie krūtinės.

Tada sparčiu žingsniu nuėjau prie išrikiuotų ir ryto laukiančių pramoninių žoliapjovių. Nedidukė daiktadėžė po vairuotojo suoleliu, tiesiai virš variklio ir už trąšų maišų, kelias valandas man atstos ištaigingus apartamentus.

Apžvelgiau horizontą, kur savanos pievų ir klieđmių medžiai susilieja su žvaigždėtu dangumi. Tokiomis akimirkomis suprasdavau, kodėl jau ištisos trys mano giminės kartos taip mėgsta šį kelionių kupiną amatą.

Aišku, ne visada pasitaiko žvaigždėtų naktų ir gaivinančių vėjelių.

– Juk pati supranti, kad negaliu tavęs pasiimti. – Katė tyliai kniauktelėjo, kai paglosčiau jai nugarą. – Bet tu bent jau vaizdą pribloškiantį turi, ar ne?

Ji vėl sumiaukė. Gal man jau visai negerai, bet pasirodė, kad bando pasakyti: „Tu čia rimtai?“. Padėjau ją ant žemės, patraukiau trąšų maišus, tada susirangiau, prispaudusi prie krūtinės dėžę. Viskas atsidavė benzinu ir pelėšiais. Na, bet tiek to. Mama

lieptų galvoti apie naują nešiojamąjį kompiuterį. Kaseles už penkis šimtus dolerių. Apie specialiai man siūtus kečikus, kuriais avinčią mane tėra mačiusios tik jodvi su teta.

Trašų maišus sudėjau į vietą, bet katė kažkaip prasmuko pro tarpelį tarp dviejų maišų. Ir įsitaisė ant dėžės prie mano krūtinės, murkdama ir miaukdama iš laimės.

– Tai ką, nori, kad ir tave pavogčiau?

Ji lyžtelėjo man skruostą. Gerai, tegu lieka. Kurį laiką. Kaži, kada savininkas pastebėtų, jei iš tiesų ją pavogčiau, dingtelėjo man.

Iš slaptavietės pastebėjau kažkokį švystelėjimą. Ne, du? Kažkas patruliuoja pievoje. Ankstoka... Gal kas įjungė signalizaciją? Ar pastebėjo, kad nebejuda kamera?

Katė murkia kaip elektrinis ventiliatorius. Reikėtų, kad tylėtų, – tik kaip nutildyti katę?

Siekiu nusimauti apyrankę. Toks įspūdis, artėja prie manęs. Kaip dabar reiks iš čia pašokti, ir dar tokiu greičiu, kad juos pralenkčiau?

Velnius.

– Nala... – Vyriškis caktelėjo liežuviu. Skardinėje subarškėjo skanukai. – Kur gi tu, nenaudėle?

Velnius kvadratu.

Pamėginau Nalą išstumti, bet toji laikėsi tvirtai įsikibusi ir be paliovos murkė bei *miaukė*.

Tada prisiminiau dar vieną faktą apie Siamo kates. Jos kniaukia garsiausiai iš visų kačių veislių.

– Girdžiu jos kniaukimą, – tarė vyriškas balsas. – Kaip ji ištrūko į lauką?

Kitas vyriškis nusišaipė:

– Neįsivaizduoju. Ta kvaiša vis mėgina pasprukti. Kol grįš šefas, įkišime ją į sandėliuką.

Visa esybe bandžiau nutildyti Nalą. Kodėl negalėjo šiaip pasprukti, kai iššoko pro langą? Dabar jau jos ir pėdos būtų ataušusios. Nuo minties, kaip ji daugybę dienų ar savaitių blaškysis sandėliuke, man baisiai suspaudė širdį. Jei tyliai sau tupėtų, galėčiau ją pasiimti. Velniop mamos draudimus.

Bet kad netyli.

O jie vis arčiau.

Man labai gaila, Nala. Viena ranka užpakalinėje kišenėje užčiuopiau lazerinį žymiklį. Pašviečiau raudoną taškelį ant dėžės, jos vyzdžiai akimirksniu išsiplėtė, raumenys susitraukė. Katiniški refleksai įjungti. Prožektorių spinduliai sekundėlei nusisuko nuo žoliapjovių, jausdamasi bjauriau, nei tikėjausi, švystelėjau lazeriu ant rūmų sienos. Nala šovė kaip kulka į pievą paskui šviesos taškelį – tiesiai persekiotojams į nagus.

– Sučiuopau! – Naktis prisipildė nevilties kupino Nalos šnypštimo. Kad ir kaip ji priešinosi, kova jau pralaimėta.

Prožektoriai išnyko. Viskas nutilo, tegirdėjau savo pačios alsavimą.

Keikiau save už katę. Bet ir jai bus pamoka – nepasitikėk svetimu.